

अयोध्याकाण्डं

३१७

अथ तत्र समासीनास्तदा दशरथं नृपं ।
प्राच्योदीच्याः प्रतीच्याश्च दक्षिणात्याश्च भूमिपाः ॥ १० ॥
क्षेत्राश्च यवनाश्चैव शकाः शैलान्तवासिनः ।
उपासां चक्रिरे सर्वे ते देवा इव वासवं ॥ ११ ॥
तेषां मध्ये स राजर्षिर्मरुतामिव वासवः ।
प्रासादस्थो रथस्थं तं ददर्शयान्तमात्मजं ॥ १२ ॥
गन्धर्वराजप्रतिमं लोके विश्रुतपौरुषं ।
दीर्घबाहुं महासत्त्वं मत्तमातङ्गगामिनं ॥ १३ ॥
चन्द्रकान्ताननं राममतीव प्रियदर्शनं ।
द्वपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणं ॥ १४ ॥
धर्माभितप्ताः पर्जन्यं क्लादयन्तमिव प्रजाः ।
नातृप्यत तमायान्तमीक्षमाणो नराधिपः ॥ १५ ॥
अवतार्य सुमन्त्रस्तु राघवं स्यन्दनोत्तमात् ।
पितुः समीपं गच्छन्तं प्राञ्जलिः पृष्ठतोऽन्वगात् ॥ १६ ॥
स तु कैलासशृङ्गाभं प्रासादं नरपुंगवः ।
आरुरोह नृपं द्रष्टुं सह सूतेन राघवः ॥ १७ ॥
स प्राञ्जलिर्भिप्रेत्य प्रणतः पितुरन्तिकं ।
नाम संश्रावयन् रामो ववन्दे चरणौ पितुः ॥ १८ ॥
तं दृष्ट्वा प्रणतं पार्श्वे कृताञ्जलिपुटं नृपः ।
गृहीत्वाञ्जलिमाकृष्य सस्वजे प्रियमात्मजं ॥ १९ ॥